

Tartışmaktan Korkmayın

1950'li yıllarda Oxford şehrinde, olağanüstü bir doktor vardı. Bu sıradışı kişinin adı Alice Stewart'tı. Alice'in sıradışı oluşundaki bir sebep elbette, 1950'li yıllardaki zihniyete inat, onun bir kadın oluşuydu. Ve zekası öylesine ışıltılı ki, zamanının Kraliyet Tıp Heyeti'ne seçilen en genç üyesiydi. O sıradışıydı çünkü çalışmalarını evlendikten sonra da sürdürmüştü, çocukları olduktan sonra da, hatta boşandıktan sonra tek başına ebeveynlik yaparken bile, tıbbi çalışmalarına devam etmişti.

Açıklık, tek başına çığır açamıyordu. Alice Stewart, 25 sene boyunca (Röntgen çektiren hamile annelerinin çocuklarının yüzde ellisinin kansere yakalanmasına röntgen ışınlarının neden olduğunu kanıtlayıp insanları ikna etmeye çalışmak) büyük bir mücadele yürütmek durumunda kaldı. Peki haklı olduğundan nasıl emindi? Şey, harika bir düşünüş metodu vardı. George Kneale adında bir istatistikçiyle çalışıyordu. Alice ne değilse George tam olarak oydu. Alice cana yakın bilinen sosyal biriydi. George ise tam bir münzevi. Alice hastalarına çok sıcak, çok anlayışlı davranırdı. George ise besbelli sayıları insanlara tercih ediyordu. Ancak George iş ilişkilerine şahane bir yorum getirmişti. "Dr. Stewart'ın haksız olduğunu kanıtlamak vazifemdir." diyordu. Kasıtlı olarak onun yanlışlarını arıyordu. Onun geliştirdiği modelleri, elde ettiği istatistikleri, farklı yönleriyle ele alıyordu. Verilerinde çatlaklar oluşturmak, haksızlığını ispat etmek için. İşini Alice'in geliştirdiği teorilerle, tamamen çatışmak olarak görüyordu. Çünkü Alice'in haklı olduğuna dair ihtiyaç duyduğu güveni kendinde bulabilmesi, George'un ona teorisinin yanlışlığına dair bulgular sunamamasıyla mümkün olabildi. İşte bu olağanüstü bir işbirliği modelidir.

BİRBİRİNE BAŞ SALLAYIP DURMAYAN DÜŞÜNCE ORTAKLARI. KAÇIMIZIN BÖYLE ORTAKLARA SAHİP OLDUĞUNU YAHUT SAHİP OLMAYA CÜRET EDECEĞİNİ MERAK EDİYORUM.

Alice ve George fikir ayrılığı yaşamada çok iyiydiler. Bunu fikir teatisi kabul ettiler. Böylesine yapıcı bir zıtlasma için neler gereklidir? Şey, **HEPSİNDEN ÖNCE, BİZLERDEN ÇOK FARKLI İNSANLAR BULMAMIZ LAZIM. BU NÖROBİYOLOJİK GÜDÜLERİMİZE KARŞI GELMEMİZ DEMEK. NÖROBİYOLOJİK GÜDÜ BİZİ ÇOĞUNLUKLA BİZE BENZEYEN İNSANLARA SEVK EDER. BU DA DEMEK OLUYOR Kİ GEÇMİŞİYLE, YETİŞTİRİLMESİYLE, DÜŞÜNME TARZIYLA, SAHİP OLDUĞU TECRÜBELERLE, BİZDEN FARKLI İNSANLARI ARAYIP BULMAMIZ VE ONLARLA İLETİŞİME GEÇMEMİZ GEREK. BU FAZLACA SABIR VE DE ENERJİ GEREKTİRİYOR. BUNUNLA İLGİLİ DAHA FAZLA DÜŞÜNDÜKÇE, DAHA DA İLERİYE GİTTİKÇE, BUNUN BİR TÜR AŞK OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUM. NEDENİ İSE BASİTÇE ŞU Kİ, BÖYLESİNE BİR ENERJİ VE ZAMANINIZI GERÇEKTEN UMURSAMADIĞINIZ BİRİNE HARCAMAZSINIZ. VE BU AYRICA FİKİRLERİMİZİ DEĞİŞTİRMEYE DE HAZIR OLMAMIZ GEREKTİĞİ ANLAMINA GELİR.**

Felaketlerden büyük bir çoğunluğunun kaynağında, zaten fertler olmadığıdır. Bu tip sorunların kaynağı kuruluşlardır. Bunların bazıları ülkelerden dahi büyüktür. Kuruluşlar, yüzleri, binleri ve hatta milyonları bulan sayıda hayatı etkileme gücüne sahiptir. **PEKİ KURULUŞLAR NASIL DÜŞÜNÜRLER? ŞEY, ÇOĞUNLUKLA, DÜŞÜNMEZLER. HEM DE BU DÜŞÜNMEYİ İSTEMEDİKLERİNDEN DEĞİLDİR. DÜŞÜNMEZLER ÇÜNKÜ GERÇEKTEN YAPAMAZLAR. YAPAMAZLAR ÇÜNKÜ BÜNYELERİNDEKİ İNSANLAR, ÇATIŞMALARDAN ÇOK KORKARLAR.** Avrupa ve Amerikalı idari personellerle yapılan anketler, tamı tamına yüzde 85'inin, işyerlerinde ifade edemedikleri sorun ve endişeleri olduğunu ortaya koymuştur. Bu çatışma korkusu ise, nasıl yönlendirileceği zaten anlaşılamamış münakaşalara dahil olmanın korkusuna dönüşmektedir. Bu da baştan yenilmişlik hissine neden olur. Yüzde 85 gerçekten büyük bir oran. Buradan anlayacağımız, kuruluşların çoğu George ve Alice'in başardığını yapamayacaktır.

KURULUŞLAR BİRLİKTE DÜŞÜNEMİYORLAR. YANİ KURULUŞLARIN YÖNETİMLERİNDEKİ BİZLER GİBİ İNSANLAR, BULABİLDİKLERİ EN İYİ İNSANLARI BULABİLMEK İÇİN ELLERİNDEN GELENİN FAZLASINI YAPIYOR FAKAT İÇLERİNDEKİ NİTELİĞİ ÇIKARMADA BAŞARISIZ KALİYOR. Öyleyse ihtiyaç duyduğumuz yetenekleri nasıl şekillendiririz? Zira yetenek ve uygulamaya da ihtiyacımız var. Eğer çatışmadan korkmayacaksak, bunu bir düşünüş biçimi olarak göreceksen, bu işte iyi olmaya ihtiyacımız var.

ELBETTE KURULUŞLARIN VE TOPLUMLARIN GERÇEKTEN DÜŞÜNMESİNİ ARZULUYORSAK. İŞİN GERÇEĞİ, KARŞILAŞTIĞIMIZ BÜYÜK ÇAPLI FELAKETLERİN BÜYÜK ÇOĞUNLUĞU BİR BİLGİNİN GİZLİ VEYA SAKLI OLMASINDAN DOĞMAZ. BU FELAKETLER ÇOĞUNLUKLA SERBESTÇE ULAŞABİLECEĞİMİZ FAKAT KASTEN GÖRMEZDEN GELDİĞİMİZ BİLGİLERDEN DOĞAR. ÇÜNKÜ UĞRAŞAMAYIZ, UĞRAŞMAK İSTEMEYİZ. ÇATIŞMALARDAN DAİMA KAÇARIZ. NE ZAMAN SESSİZLİĞİ KIRMA GÜCÜNÜ BULURUZ, SORUNLARI GÖRME CESARETİNİ GÖSTERİRİZ, VE BİR ÇATIŞMA OLUŞTURURUZ, İŞTE O ZAMAN KENDİMİZİ VE ÇEVREMİZDEKİ İNSANLARI NİTELİKLİ DÜŞÜNMEYE SEVK EDERİZ. AÇIK BİLGİYİ İNANILMAZ BULUYORUM. AÇIK AĞLAR BİLGİ KAYNAKLARININ TEMELİLER. FAKAT GERÇEK TEK BAŞINA ÖZGÜR KILMAZ. BİZDEN ONU ANLAMLI KILACAK YETENEKLERİ, TUTUMU, KABİLİYETİ VE MEDENİ CESARETİ BEKLER. AÇIKLIK, ULAŞILMIŞ BİR SON DEĞİLDİR. SADECE BİR BAŞLANGIÇTIR.